

„To bude dobré, uvidíš. Tentokrát to dopadne dobře.“
 Para si otřela slzy hřbetem ruky. „Ekrone?“
 „Ano?“
 „Někdy si říkám, jestli by nám bez kouzel nebylo líp.“

Toho květnového odpoledne jasně svítilo slunce. Stromy v zahradě malého domku, osaměle stojícího na kilometry daleko od nejbližší vesnice, byly obaleny modrými, žlutými a bílými květy. Pěstěná zeleň malebné zahrady plynule přecházela v člověkem netknutý pořádek lesa.

Všechny obavy, které Paru tak dlouhou sužovaly, byly pro tuto chvíli zapomenuty, protože cítila blízkost příchodu svého dítěte. Ekron seděl na okraji jejího lůžka, držel ji za ruku a díval se do bledé, unavené tváře lemované dlouhými havraními vlasy. Její hluboké černé oči tu a tam přeskočily od vousy porostlého obličejce svého muže k mladíkovi stojícímu za ním. Belog se na matku usmíval. A byl by udělal cokoli, aby jí pomohl od návalů bolesti, které ji od rána přepadly už několikrát.

A pak, po hodinách čekání, to přišlo. Další nápor bolesti, mnohem silnější než ty předchozí, srdceryvný výkřik... a potom už hlasitým nářkem ohlašovala svůj příchod na svět malinká dívenka.

Para ji k sobě jemně přitiskla a políbila její hlavičku.
 „Tak tě u nás vítám, Mero,“ řekla tiše.

Mera rostla jako z vody. Už za necelý rok pobíhala po domě i po zahradě. Pozoruhodně brzy si začala všimát svých kouzelných schopností a s různou mírou úspěšnosti se pokoušela je ovládat. Uhlídat ji při tom byl úkol nadmíru náročný, ale všichni tři se o něj rádi dělili. Belog s ní trávil asi nejvíc času, jelikož si ten neposedný raneček okamžitě zamiloval. Dováděl s ní a bavil ji nejrůznějšími kousky, které se nemotorně snažila napodobovat. A protože žili o samotě, nikoho jiného než jeden druhého vlastně ani neměli.

Bez větších nehod Mera přečkala prvních šest let svého života. Její matka se během té doby několikrát málem pomínula hrůzou; nejvíc asi tehdy, když ji našla na pasece dovádět se smečkou vlčat, nebo když jednou ve strži válela sudy s odrostlými medvěďaty. Meru zjevně nic netěšilo víc než poznávat les a jeho obyvatele.

S jejími šestými narozeninami však přišla událost, jíž se nemohla dočkat od doby, kdy pochopila, že je čarodějka. Konečně byla dost velká na to, aby si směla vybrat hůlku a začala se doopravdy učit čarovat. Dosud místo skutečných lekcí dostávala spíš rady, jak se nezranit neopatrným použitím kouzla.

Vybrat si vlastní hůlku, to se snadněji řeklo, než udělalo. V Kouzelném lese rostly alespoň v jednom exempláři všechny dřeviny, jaké kdy, nebo spíš v té době, byly na Pevnině známé. Problém byl v tom, najít ten jediný strom, který právě vám své dřevo na hůlku dá. Nikdo nevěděl, jakého dřeva je lepší použít. Jeho hledání mohlo trvat den, stejně jako rok, a někdo jej třeba nenašel vůbec.

Belog chodil s otcem po lese šest měsíců, než konečně vysoko v horách, kde už rostou jen pokroucené a polomrtvé stromy, našel ten, který hledal. Jeho matka se tehdy rozplakala, když se vrátili a ona uviděla chlapcovu černou hůlku – tak černé dřevo dosud nikdy neviděla; bylo černější než černé; jako by to nebyla hůlka, ale škvíra, do které nikdy nepronikne světlo.

Ekron se loučil se svou ženou a snažil se ji uklidnit. „Všechno bude v pořádku, uvidíš.“

Para pokývala hlavou, ale manželova slova ji nepřesvědčila. Její tvář byla šedá strachem, a ačkoli to v jejím věku bylo velmi nezvyklé, objevovaly se jí v černých kadeřích bílé pramínky. „Dej na ni pozor.“

„Dám,“ ubezpečil ji. „A ty dej pozor na Beloga. Víš, připadá mi poslední dobou trochu vznětlivější než obvykle.“